

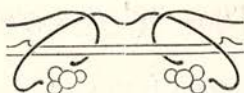
Тичатъ момитѣ отъ кжца на кжца и разправятъ за бабиното златно теленце.

Разшумило се селото, и въ всѣка кжца, въ всѣки дворъ, кой кого срѣщне все се чудятъ и това разправятъ:

— Живѣли дѣдо и баба. Имали си кравичка умна, бѣла кравичка.

Дѣдо ярмичка ѝ давалъ, баба — трѣвица зелена, а тя теленце имъ дала. И какво теленце? — Златно сърненце.

Ст. Чешмеджиевъ.

Айхендорфъ.

На чужбина.

Рой облаци, спогонени отъ вихра,
Летятъ насамъ отъ родни край.
Но майка ми, баща ми тѣ сж въ гроба—
И никой тамо вече ме не знай.

За менъ часъ сътенъ скоро ще удари,
Животъ и скръбъ тѣмъ скоро до ще край...
Надъ моя гробъ гората салъ ще шепне—
И тукъ не ще ме вече никой знай.

Прѣв. П. П. Славейковъ.

